

Virve Sammalkorpi PINNAN ALLA

Pinnan alla

Virve Sammalkorpi

Pinnan alla

SAGA Egmont

Pinnan alla

Cover image: Shutterstock

Kirja ilmentää aikaa, jona se on kirjoitettu, ja sen sisältö voi olla osittain vanhentunutta tai kiistanalaista.

Copyright © 2001, 2023 Virve Sammalkorpi and SAGA Egmont
All rights reserved

ISBN: 9788727157894

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Kun hän heräsi, hän tunsi pimeydessä yhä heikosti valkosipulin hajun. Joku oli ollut leikkimökissä, katsonut kun hän nukkui. Nyt hän oli kuitenkin yksin, siitä hän oli varma. Vaikka hän tuskin saattoi erottaa pimeässä viileän, kostean majapaikkansa harvoja huonekaluja, pientä pöytää ja jakkaraa, hän tiesi, ettei mökissä ollut ketään muuta hänen lisäkseen.

Oli myös öitä, joina hän oli puolittain herännyt horroksestaan ja tuntenut, että hänellä oli seuraa. Päätyseinän luona, siellä mistä matala vihreä ovi aukesi suoraan vapauteen, hengitti joku. Eikä hän kuvitellut. Joku seisoj oven edessä, hengitti kevyesti ja piti hänelle seuraa, kun luuli hänen nukkuvan. Samalla hetkellä, kun hän tajusi, että joku vartioi häntä leikkimökin pimeyteen kääriytyneenä, hän lakkasi pelkäämästä. Tai oikeastaan hän pelkäsi niin paljon, ettei hän kyennyt enää tuntemaan pelkoa. Hän käänsi kylkeään, yritti esittää nukkuvaa, mutta katseli ja kuunteli pimeyttä toivoen, ettei se, mitä hän parhailleen koki, olisi ollut totta. Eikä se tavallaan ollutkaan. Yleensä hän nukahti pian heräämisensä jälkeen oudon raskaaseen uneen ja joutui aamulla miettimään, oliko hän tulossa hulluksi.

Oli kuitenkin muuan juttu, joka sai hänet luottamaan siihen, ettei hän ollut mennyt sekaisin. Ainakaan vielä. Hän oli masentunut, kyllä. Pelloissaan, varmasti. Epätoivoinen, sitäkin. Mutta ei hullu. Leikkimökissä viipyilevä valkosipulin haju sai hänet luottamaan siihen, että hän pystyi yhä erottamaan toden kuvitellusta. Valkosipulin hajua hän tuskin kuvitteli, ja aamuisin mökissä kuitenkin haisi siltä kuin joku olisi syönyt liikaa juuri sitä lajia. Itse valkosipulin herkullisen tuoksun erotti kyllä hajusta, joka syntyi sipulin sulaessa sitä nauttineen ihmisen vatsalaukussa. Mätä haju, hän ajatteli todistellessaan, ettei hän ollut kuvitellut näkymättömän sipulinsyöjän vierailuja. Haju sai hänet myös tuntemaan olonsa turvallisemmaksi. Jollakin oudolla tavalla tieto siitä, että hänet oli sulkenut hassuun kosteaan leikkimökkiin joku joka söi päivittäin valkosipulia, rauhoitti häntä. Lapsuuden painajaisissa ei ollut koskaan ollut hajuja. Tämä oli siis jotain aivan muuta; jotain josta saattaisi selvitä, kun vain onnistuisi pääsemään puheväleihin ihmisen kanssa, joka tarkkaili häntä öisin.

Lauantai, 3. kesäkuuta

1

Untamontiellä Helsingissä oli vielä hiljaista, kun he istuutuivat autoon ja läimäyttivät ovet kiinni. Vanhan kerrostalon ikkunat olivat pimeinä. Vain muutaman ruutuverhon takaa kajasti valo. Terhi saattoi kuvitella, kuinka koukkuselkäiset vanhukset virittivät pieniä radioitaan, tukivat antennin hiuspihdein ja paperinliittimin oikeaan asentoon. Hän näki mielessään paksuniveliset sormet, vanhan emalipannun, kaapillisen parittomia kahvikuppeja, joista yksi, ruusukuviainen, poimittiin käyttöön. Nyt heilahtivat yhden ikkunan verhot, ja Terhi näki lukemattomin pienin papiljotein koristetun pään kurkkaavan ulos. Kuka kumma nyt tähän aikaan...

Harri kiroili hillitysti yrittäessään käynnistää käytettynä ostamaansa autoa, jonka viat tuntuivat piilevän virheetöntä maalipintaa syvemmällä. Lopulta auto murahti tympääntyneesti ja käynnistyi.

– Kiitos baby.

Tihkusade valutti hikoilevia virtoja tuulilasiin. Autossa oli kylmää ja kosteaa.

– Saako tänne lämpöä? kysyi Terhi.

Harri puuhaili nippelien ja nipsuttimien kanssa. Ne kertoivat omaa korutonta kieltään auton iästä. Vanha Peugeot oli seissyt pitkään edellisen omistajan omenapuiden alla ennen kuin tämä oli raaskinut myydä sen Harrille.

– Kestääkö tämä Pielavedelle asti?

– Saa nähdä. Toinen kysymys on, kestänkö minä Pielavedelle asti, sanoi Harri.

Tai minä, ajatteli Terhi, mutta piti suunsa kiinni.

Harri nosti kytkimen, painoi kaasua ja he pompahtivat liikkeelle.

Liikennevalot heijastuivat märästä asfaltista, bussi numero kuusikymmentäneljä päästi jonkun pois Koskelantien pysäkillä, roska-auto pukkasi piipittäen takapäätään ajotielle ja he väistivät täpärästi postimiehen, joka juoksi sateessa tien yli.

– Ihanaa päästä maaseudun rauhaan, huokaisi Terhi ja oli rentoutuvinaan vaikka painoikin hermostuneena näkymätöntä jarrua kojelaudan alla.

Harri napsautti radion päälle.

Ajetaan me tandemilla, kotikylän laitamilla.

He vilkaisivat toisiaan ja purskahtivat nauramaan.

2

Niinpä niin, viisikymmentäseitsemän valkoista lakkia ja yhtä monta tummanpunaista ruusua, tuumi kirkkaasti valaistun liikuntasalin edessä nainen, jota kutsuttiin Tellaksi (tai Tella-Tarantellaksi, minkä hän itsekin tiesi). Ylioppilaslakit ja

viljellyt ruusut, ne symboloivat hänelle kevättä, eivät pyrstöään keikuttavat västäräkit eivätkä pölyisillä pellonpientareilla aurinkoa kohti puskevat leskenlehdet. Kevään nostalgisiin tunnusmerkkeihin ei voinut aina luottaa, sen hän oli oppinut, mutta kaupasta sai mitä halusi. Myös kevään.

Tella tarkisti, ettei metallikulhossa, jossa ruusut kylvettivät jalkojaan, ollut sormenjälkiä, ja laski, että abiturientit olivat todella muistaneet tuoda kaikki lakkinsa edellisenä päivänä pidetyissä kenraaliharjoituksissa. Luku täsmäsi aikaisempien laskujen kanssa: Pielaveden lukiosta lähtisi sinä keväänä maailmalle kolmekymmentä tyttöä ja kaksikymmentäseitsemän poikaa.

Tellan katse kiersi salia, jonka tuolit oli järjestetty niin, että keskelle jäi leveä käytävä abiturienttien saapua parijonossa noutamaan todistuksiaan. Tuolirivien päät oli koristeltu sinivalkoisin ruusukkein ja jokaiselta tuolilta löytyi juhlan ohjelma. Sen kannen oli suunnitellut Siiri, jolla oli niin paljon lahjoja, ettei hän ollut intohimoisen hyvä oikein missään. Aivan kuin Tella itse nuorena. Siksi hän ehkä Siiristä niin pitikin, hän ajatteli, ja nuhteli sitten itseään siitä, että oli sortunut epäammattimaisuuteen. Hyvällä opettajalla ei ollut suosikkeja. Oppilaat olivat kaikki tärkeitä, nekin jotka olivat niukin naukin selvittäneet kurssin toisensa perään. Jos joihinkin, juuri heihin opettajien pitäisi kiintyä.

Tella huokaisi ja koputteli vielä sormellaan mikroфонia. One, two, one, two, three, hän sanoi itsekseen mikrofonin kantaessa hänen äänensä salin jokaiseen nurkkaan.

– Sinua tuskin näkyy, jos seisot siellä puhujanpöntössä, hän kuuli talonmiehen toteavan. Tämä seiso liikuntasalin ovella ja piti pystyssä kahta nuorta koivua, joiden lehdet olivat vain vähän

ruskeat. Ne olivat kuin ihmeen kaupalla onnistuneet pelastumaan kylmiltä kesäöiltä. Koivut oli tarkoitus pystyttää puhujankorokkeen molemmin puolin.

– Enkö näy?

– Noin pikkuisen on seistävä suoraan lavan edessä.

– Vai että suorana lavan edessä.

Talonmies näytti hämilliseltä.

– Suoraan lavan edessä, hän toisti kovemmalla äänellä.

– Seison suorana, seison, lupasi Tella. Hän keräsi paperit kiireesti kasaan ja heitti vielä tutkivan katseen saliin päin ennen kuin kiiruhti ulos.

– Suoraan, ei suorana, hän kuuli miehen intävän itsekseen tyhjässä salissa.

Tella tiesi talonmiehen ihastuneen häneen. Tällä oli tapana tulla toimittamaan Tellan kanssa milloin mitäkin jonninjoutavaa asiaa hitaaseen, sitkeään tyyliinsä. Tella toivoi voivansa olla miehelle ystävällisempi. Miehellä oli kuitenkin sievä thaimaalainen lapsivaimo, eikä Tella voinut käsittää, mitä mies hänestä tahtoi.

Työhuoneeseensa päästyään Tella tarkisti, että ovi tuli varmasti lukkoon, potkaisi sitten kengät jaloistaan ja riisui housunsa. Hän laskosteli housut vierassohvan selkänojalle ja istuutui pelkkä jakku yllään työpöydän ääreen. Hän ei voinut sietää nyppyjä eikä pusseja vaatteissaan. Polvipussit hän oli jo pitkään välttänyt sillä, että istuskeli työhuoneessaan, lukittujen ovien takana, housuitta. Sitä ei kukaan onneksi tiennyt. Kalliilla sukkahousuilla verhotut sääret jäivät kainosti pöydän varjoon.

Tella työnsi neliskulmaiset lasit nenälleen ja ryhtyi tutustumaan pöytänsä peittäviin papereihin. Oppilaiden urakka oli kenties ohi, mutta rehtorina ja opettajana Tellalla oli vielä

velvollisuuksia hoidettavanaan. Ja velvollisuuksille hän oli elämänsä omistanut.

3

Kvickien talo oli jatko-osan saanut, ruskeaksi maalattu rintamamiestalo, jossa oli tummanvihreä huopakatto ja valkoiset nurkkalaudat. Oikopolun varrella ei ollut enää kovin monta vanhempaa puutaloa, ja siksi näytti siltä kuin Kvickien talo olisi nostonut ylpeästi päätään lättähattuisten tiilirumilusten ja uusien hengettömien harjakattotalojen keskeltä. Talo oli kuin nainen, joka näytti kauniilta siksi, että kantoi ikänsä ja kilonsa ylpeästi, itseään rakastaen.

Miehenkorkuisen orapihlaja-aidan suojaamalla etupihalla kasvoi röyhähtäneitä karviaispuskia, morsiusangervoa ja juhannusruusuja. Pihatie oli päällystetty asvaltilla, joka oli haalistunut ja halkeillut. Sitä koristivat pienet, sitkeät ruohotupsut ja röyhkeä piharatamo. Rauni ei ollut enää vuosiin jaksanut nyppiä niitä, kun loppujen lopuksi ruma vanha asfaltti oli pientä viherrystä suurempi riesa. Mutta silloin, kun Klaara ja Veera olivat olleet pieniä, pihatien päällystäminen oli tuntunut hyvältä idealta. Olavin ideahan se oli alun alkaen ollut. Ei tule niin paljon hiekkaa sisälle, hän oli perustellut, ja Rauni oli katsonut häntä väsynein silmin jostain pesukoneen ja pölynimurin välimaastosta ja myöntänyt että se oli totta.

Karviaispensaiden taakse, hilseilevän pihakeinin eteen oli viritetty raidallinen juhlakatos ja sen alle oli katettu pöytä. Ruuat olivat tietysti vielä sisällä kylmäkaapissa kelmuihin ja folioihin käärittynä, mutta tummanvihreä vahakangas ja isoon sinkkiämpäriin asetellut koristeomenapuun oksat olivat jo

pöydällä. Pajupuisessa korissa odottivat kahvikupit asetteineen palvelukseen astumista.

– Aika kiva kuitenkin, eikö olekin? kysyi Rauni Siiriltä, nuorimmaiseltaan.

– Ihan jees.

– Olisiko pitänyt panna sittenkin valkoinen liina?

– Mitä väliä? Vihreä tai valkoinen, sama se.

– Olikohan tämä nyt edes hyvä idea? Olisi kai ollut parempi kattaa sisälle, kun on tällainen ilmakin.

– Mitä sinä hössötät? Minunhan tässä pitäisi hermoilla.

Se oli totta. Rauni vilkaisi Siiriä. Pitkä tukka laskeutui keskipään jakauksesta hartioille saaden kiukkuiset kasvot muistuttamaan malliltaan putoavaa pisaraa. Tyttö oli paljain jaloin, eikä ollut kammannut vielä tukkaansa, mutta seisoi silti Raunin kanssa katsomassa juhlapöytää, jonka eteen ei totta puhuen ollut enää mitään tehtävissä.

– Sinähän et ole edes pukeutunut vielä, huolestui Rauni. – Aiotko saada sen lakin vai et?

– Minun lakkinihan se on, omalla rahalla ostettu. Kai minä sen sieltä joskus saan.

– Höpönlöpön. Kun on lakkiaisjuhlat päätetty pitää, ne myös pidetään. Menes pukeutumaan siitä. Ja pyydä Veeraa laittamaan tukka nätisti.

– Mitä väliä sillä on, miltä minä näytän, sanoi Siiri, mutta lähti kuitenkin. Hän veti jalkojaan mielenosoituksellisen hitaasti, olkapäät kyyryssä, kädet sivuilla roikkuen. Raskas, maantienvärinen tukka makasi hänen harteillaan kuin talja.

Rauni istahti pihakeinuun ja työnsi vauhtia varpaillaan. Hän tiesi olevansa ankara, mutta olihan hän äiti. Hänen tehtävänään oli tehdä epämiellyttäviäkin päätöksiä.

Heillä oli ollut suukopua edellisiltana. Kun se oli alkanut, Olavi oli vaihtanut lenkkivaatteet ylleen, sanonut heippa ja jättänyt hänet yksin tyttöjen kanssa. Veera, Klaara ja Siiri olivat olleet kaikin mahdollisin tavoin Raunia vastaan, istuneetkin rinnan keittiönpöydän ääressä häntä vastapäätä. Heidän itsepintaiset ilmeensä olivat haastaneet Raunia tilille, ja he olivat olleet aivan kohtuuttomia väitteissään ja vaatimuksissaan. Rauni ei pitänyt itseään helposti kimpaantuvana tyyppinä, mutta silloin hänestä tuntui, että hän saattaisi hyvinkin suuttua. Hän oli kuvitellut, että hänellä oli kolme aikuista tytärtä, mutta nyt näytti siltä, etteivät he olleetkaan aikuistuneet vielä. Ei edes vanhin, ja tämä sentään oli jo kolmenkymmenen.

– Siiri ei lähde ja sillä siisti, Rauni oli todennut ja jatkanut voileipäkakun koristelemista ohuiksi leikatuilla kurkkuviipaleilla.

– Älä viitsi, äiti. Et voi olla noin nuiva. Anna sen mennä, tytöt olivat mankuneet yhteen ääneen, se kolmaskin, joka rintaruokki samalla parin viikon ikäistä poikaansa.

Kyse oli ollut siitä, saisiko Siiri matkustaa yksinään Barcelonaan tavatakseen siellä saksalaisen poikaystävänsä Achimin. Rauni tiesi kyllä mitä mieltä asiasta oli. Siiri ei matkustaisi Barcelonaan, jos kohta minnekään muuallekaan, jos kerjääminen ei loppuisi heti paikalla. Ja mitä Achimiin tuli, Rauni olisi suonut, että edellisenä kesänä nuorisoleirillä alkanut suhde (Suhde tosiaan!) Siirin ja leirillä ohjaajana työskennelleen saksalaisen opiskelijapojan välillä olisi hiipunut kuluneen talven aikana. Niin ei ollut kuitenkaan käynyt. Ylioppilaskirjoituksiin valmistautumisen sijasta tyttö oli lähetelty illat pitkät sähköpostia Düsseldorfin. Kirjoitukset olivat menneet siinä sivussa. Siiri olisi pystynyt kyllä parempaan, oli Rauni valittanut

Olaville tulokset kuultuaan, mutta tämä oli vain huitaissut kädellään ja todennut, että tyttöhän pärjäsikin hyvin. Niin mutta, oli Rauni sanonut, Siiri olisi pärjännyt paremmin, jos olisi keskittynyt abivuoteensa puoliksikaan niin ahkerasti kuin Achimiin.

– Sinä et päästänyt minua Achimin kanssa joululomalla Prahaankaan, oli Siiri valittanut ja nypännyt valmiiksi koristellusta kakusta kurkkusiivun suuhunsa.

Rauni oli läpäissyt häntä kädelle. Siiri oli läpäissyt takaisin

– Ja kenen rahalla olit ajatellut Prahaan lähteä? Rauni oli kysynyt.

Siiri oli ollut hiljaa.

– Niinpä. Achim on aikuinen mies. Hän tienaa itse omat matkarahansa. Kuka tietää, ehkä hän on matkustanut Barcelonaan jonkun toisen aikuisen kanssa.

– Mitä sinä sitä aikuista jankutat? oli puuttunut puheeseen Klaara. – Achim on kaksikymmentäkaksi. Pari vuotta Siiriä vanhempi.

– Neljä, laskin minä, oli Rauni todennut ja nostanut voileipäkakun kuvun alle. – Enpä kutsuisi sitä pariksi vuodeksi.

– Itse asiassa, oli Siiri puuttunut puheeseen, – Achim on minua vain kolme vuotta ja neljä kuukautta vanhempi. Ja sitä *minä* kutsuisin pariksi vuodeksi.

– Anna sen mennä, äiti, oli Veera maanitellut. Paukuksi kutsuttu pariviikkoinen puklasi autuaana hänen paljaalle olkapäälleen. – Antakaa Barcelonan-matka sille ylioppilasilahjaksi.

Rauni myönsi, että se olisi ollut kohtuullista. Mutta hänellä ei ollut aikomustakaan lähettää nuorimmaistaan miehen luokse, josta hän ja Olavi ei tienneet yhtään mitään. Achim saattoi olla

ihan mukava kaveri, mutta tarvitsiko tytön noin nuorena juosta miesten perässä ympäri Eurooppaa. Tulkoon Achim Suomeen, jos Siirin halusi tavata, hän oli sanonut. No kai se tulee, oli vastaus, eikä Rauni ollut ymmärtänyt, tarkoittiko se, että Achim oli todella tulossa vai yrittikö Siiri olla vain ironinen.

– Milloin? hän oli kysynyt Siiriltä. – Milloin Achim on tulossa?

– Vittu tänä iltana, oli Siiri vastannut. – Ratsastaa valkealla hevosella ja vie minut mennessään.

Siis ironiaa.

Siiri oli pudottautunut keittiönjakkaralta alas ja marssinut huoneesta kantapäät paukkuen.

– Äläs kiroile, oli Rauni huutanut hänen peräänsä.

– Mistäköhän on oppinut, oli Klaara tuuminut

– Ei perkele kotoaan ainakaan, oli Veera jatkanut ja nostanut Paukun nenänsä korkeudelle. – Huhhuh, mitäs meillä täällä on?

– Mitä kamalaa sille siellä Barcelonassa voisi tapahtua? oli Klaara jatkanut inttämistä.

Vaikka mitä. Kamaa oli liikkeellä ja huonoja vaikutteita. Eikä kahdeksantoistavuotiaan suonut särkevän vielä sydäntäänkään.

– Minun syytäni kaikki, oli Veera sanonut Klaaralle lähtiessään kohti kylpyhuonetta. Paukku oli alkanut punoittaa kiukkuisesti hänen sylissään. – Minä olen meidän perheen musta lammas. Jollen minä olisi mennyt sekoamaan Lontoossa aineisiin, teillä kahdella olisi ollut paljon vapaampi nuoruus.

– Ei se siitä johdu, oli Rauni estellyt heikosti.

– Siitä se johtuu. Mutta turhaan hermoilet. Siiri on itse järkevyys. Päästä se Barcelonaan.

Mutta sitä Rauni ei voinut tehdä.

Terhi kaivoi termospullon esiin jalkatilassa pitämästään kassista ja kaatoi itselleen varovaisesti kahvia.

– Oatko sinä? hän kysyi Harrilta. Tämä ajoi keskittyneesti autoa, molemmat kädet tiukasti kiinni ohjauspyörässä.

– Ei kiitos, Harri vastasi nopeasti vilkaisemattakaan sivulle.

Ajomatka oli käynyt heidän molempien hermoille. Terhi oli pelännyt kuollakseen Harrin kyydissä. Harri oli saanut kortin vasta muutamaa viikkoa aiemmin eikä ollut ajanut vielä kertaakaan näin kauaksi. Helsingistä Pielavedelle oli lähes viisisataa kilometriä. Tätä ennen Harri oli huristellut vasta muutamia kertoja Käpylästä Helsingin keskustaan ja oli silloinkin ollut iloinen voidessaan tuoda sekä itsensä että ajokkinsa ehjänä pihaan.

Terhi joi kahvinsa ja keskittyi sitten hieromaan ohimoitaan. Hänellä oli jumalaton päänsärky, oli ollut Suonenjoelta asti. Harri oli ollut vähällä ajaa kuoliaaksi koiran, joka oli ilmestynyt ties mistä räkyttämään heidän renkaitaan. Saatanan hullu piski perkele, oli Harri, vannoutunut eläinten ystävä, puhjennut sättimään koiraa tämän jäädessä elinvoimaisena ja pahansisuisena huutelemaan heidän peräänsä.

He ajoivat hiljaisuuden vallitessa sateesta märkää tietä pitkin, jonka molemmiin puolin aukenivat valtavat hakkuualueet. Kantoja oli niin tiuhaan ja ne olivat niin suuria, että metsän oli täytynyt olla vanha ja tuuhea.

– Kohta ollaan perillä, sanoi Harri.

– Ollaanko? Luojan kiitos.

Kello oli kaksi, kun he lopulta kääntyivät tielle, joka osoittautui Pielaveden kirkonkylää halkovaksi valtaväyläksi, Puistotie kartassa luki. Aivan ensimmäiseksi he näkivät

Jännittävä sukellus pikkupaikkakunnan suhdekuvioihin.

Terhi Bang on menestynyt helsinkiläinen kirjailija, joka suosiostaan huolimatta kärsii rajoittavasta viihdekirjailijan leimasta. Hän haluaisi näyttää, mihin pystyy, ja aikoo viettää kesän Pielavedellä maalaisidyllissä kirjoittamiseen keskittyen.

Hän on päättänyt kirjoittaa uransa parhaan kirjan.

Kaikki ei kuitenkaan suju kuin kuvitelmissa. Kylä ei olekaan niin unelias kuin Terhi oli kuvitellut, ja paikallisten ihmissuhdesolmut aiheuttavat kireitä tilanteita päivästä toiseen.

Kapinoiva abityttö katoaa lakkiaisten jatkoilta, ja kesäkuussa sataa lunta. Pystyykö Terhi kirjoittamaan elämänsä romaanin?

Virve Sammalkorpi (s. 1969) on suomalainen kirjailija, copywriter ja toimittaja. Hän on julkaissut lukuisia romaaneja ja antologioita. Sinkkuleikki oli ehdolla Helsingin Sanomien esikoisromaanipalkinnon saajaksi, ja Metsän keskellä maja oli Runeberg-palkintoehdokas. Paflagonian perilliset sai Savonia-kirjallisuuspalkinnon. Vapaa-aikanaan Sammalkorpi harrastaa palstaviljelyä ja jalkapalloa.